

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá rozšírená komora)

z 12. októbra 2022 *

„Hospodárska a menová únia – Banková únia – Ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií – Opatrenia včasnej intervencie – Rozhodnutie ECB o zavedení dočasnej správy nad Banca Carige – Žaloba o neplatnosť – Žaloba podaná akcionárom – Aktívna legitímácia – Záujem odlišný od záujmu banky – Prípustnosť – Nesprávne právne posúdenie pri určení právneho základu – Konformný výklad vnútroštátneho práva súdom Únie – Hranica – Zákaz výkladu vnútroštátneho práva *contra legem*“

Vo veci T-502/19,

Francesca Corneli, bydliskom vo Velletri (Taliansko), v zastúpení: M. Condinanzi, L. Boggio a F. Ferraro, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: C. Hernández Saseta, A. Pizzolla a G. Marafioti, splnomocnené zástupkyne,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európska komisia, v zastúpení: V. Di Bucci, D. Triantafyllou a A. Nijenhuis, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora),

v zložení: na poradách predseda S. Papasavvas, sudcovia S. Gervasoni, L. Madise, P. Nihoul (spravodajca) a J. Martín y Pérez de Nanclares,

tajomník: P. Nuñez Ruiz, referentka,

* Jazyk konania: taliančina.

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä na:

- námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla ECB podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 2. októbra 2019,
- uznesenie o spojení konania o námietke neprípustnosti s konaním vo veci samej z 29. apríla 2020 podľa článku 130 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu,
- rozhodnutie z 24. júna 2020, ktorým bol Európskej komisii povolený vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov ECB,
- rozhodnutie Všeobecného súdu podľa článku 28 rokovacieho poriadku o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.
- dôkazný prostriedok zo 17. novembra 2021, ktorým Všeobecný súd nariadil ECB na základe článku 91 písm. b) a článku 92 ods. 3 rokovacieho poriadku predložiť úplné znenie svojho rozhodnutia ECB-SSM-2019-ITCAR-11 z 1. januára 2019 o zavedení dočasnej správy nad Banca Carige SpA a tri rozhodnutia o predĺžení tohto opatrenia,
- rozhodnutie Všeobecného súdu z 15. decembra 2021 podľa článku 103 ods. 3 rokovacieho poriadku, ktorým sa žalobkyni a Komisii priznáva prístup k dokumentom predloženým ECB na základe účinnej súdnej ochrany,

po pojednávaní z 19. januára 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojou žalobou založenou na článku 263 ZFEÚ žalobkyňa, pani Francesca Corneliová, navrhuje zrušenie rozhodnutia ECB ECB-SSM-2019-ITCAR-11 z 1. januára 2019 o zavedení dočasnej správy nad Banca Carige SpA (ďalej len „banka“), ako aj akéhokoľvek následného alebo neskoršieho aktu, vrátane najmä rozhodnutia ECB ECB-SSM-2019-ITCAR-13 z 29. marca 2019 o predĺžení dočasnej správy do 30. septembra 2019.

Okolnosti predchádzajúce sporu a skutkové okolnosti, ktoré nastali po podaní žaloby

- 2 Banka je úverovou inštitúciou so sídlom v Taliansku, kótovanou na burze cenných papierov a podlieha priamemu prudenciálnemu dohľadu zo strany Európskej centrálnej banky (ECB) od roku 2014. V období od decembra 2014 do 1. januára 2019 akumulovala straty vo výške viac ako 1,6 miliardy eur. Žalobkyňa je menšinovým akcionárom banky. V čase podania žaloby vlastnila 200 000 bežných akcií zodpovedajúcich 0,000361 % základného imania banky.
- 3 V roku 2016 ECB prijala opatrenie včasnej intervencie týkajúce sa banky rozhodnutím ECB/SSM/2016 – F1T 87K3OQ2OV1UORLH26/26, ktoré stanovovalo ciele, ktoré sa mali dosiahnuť v rokoch 2017 až 2019, pokiaľ ide o nesplácané úvery a s tým súvisiace krytie.

- 4 S cieľom splniť stanovené ciele predstavenstvo schválilo v septembri 2017 plán rekapitalizácie s cieľom obnoviť primeranú úroveň vlastných zdrojov, pokryť vzniknuté straty a všeobecnejšie posilniť kapitálovú štruktúru s cieľom obnoviť prijateľný pomer vlastných zdrojov.
- 5 Napriek emisii nástrojov vo výške 544 miliónov eur, ktorá bola ukončená 21. decembra 2017, banka k 1. januáru 2018 nespĺňala uplatniteľné požiadavky týkajúce sa vlastných zdrojov.
- 6 Banka sa následne neúspešne pokúšala zvýšiť svoje vlastné zdroje tak, aby dodržala uplatniteľné požiadavky. Pokus o emisiu kapitálových nástrojov tak v roku 2018 trikrát zlyhal (v marci, máji a júni) z dôvodu nízkeho záujmu investorov.
- 7 Tieto neúspechy vystupňovali napätie v predstavenstve banky, čo viedlo k viacerým odstúpeniam (šestnásť v období od marca 2016 do augusta 2018) a k potrebe vymenovať nových členov. Akcionári banky tak na mimoriadnom valnom zhromaždení 20. septembra 2018 obnovili uvedené predstavenstvo a vymenovali pána Modiana na miesto predsedu. Na zasadnutí tohto predstavenstva 21. septembra 2018 bol pán Innocenzi vymenovaný za generálneho riaditeľa.
- 8 Na konci septembra 2018 banka stále vykazovala kapitálové ukazovatele pod úrovňou požiadaviek. ECB teda požiadala banku, aby predložila plán na zachovanie kapitálu v súlade s článkom 142 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338). Banka tak po treťom neúspešnom pokuse o zvýšenie vlastných zdrojov (pozri bod 6) predložila nový plán na zachovanie kapitálu. Keďže ECB usúdila, že tento plán neobsahuje žiadnu podstatnú zmenu, odmietla ho schváliť a požiadala banku, aby najneskôr do 30. novembra 2018 predložila stratégiu na obnovenie a zabezpečenie trvalého dodržiavania požiadaviek do 1. januára 2019.
- 9 S cieľom odpovedať na túto žiadosť predstavenstvo banky prijalo 12. novembra 2018 „plán na posilnenie vlastných zdrojov z novembra 2018“ spočívajúci v dvoch etapách, a to najprv v emisii podriadených dlhopisov kategórie 2 a následne vo zvýšení základného imania, ktoré podliehalo schváleniu akcionármi.
- 10 Prvá etapa sa uskutočnila upísaním dlhopisov vo výške 318,2 milióna eur dobrovoľným intervenčným fondom Fondo interbancario di tutela dei depositi (medzibankový fond na ochranu vkladov, Taliansko) a vo výške 1,8 milióna eur Banco di Desio e della Brianza SpA.
- 11 Druhá etapa nemohla byť vykonaná v dôsledku námietky akcionárov vlastníacich 70 % základného imania na mimoriadnom valnom zhromaždení z 22. decembra 2018 proti zvýšeniu základného imania prostredníctvom výmeny podriadených dlhopisov proti novoemitovaným akciám. Pred rozhodnutím dotknutí akcionári žiadali, aby im bol predložený obchodný plán a bilancia týkajúca sa činností vykonávaných bankou v roku 2018.
- 12 V dôsledku týchto udalostí:
 - banka 23. decembra 2018 v tlačovej správe uviedla, že v nadväznosti na zamietnutie návrhu predloženého predstavenstvom podpredsedníčka a ďalší člen predstavenstva odstúpili s okamžitou účinnosťou,

- 2. januára 2019 ďalšia tlačová správa, ktorá bola tiež vydaná bankou, oznámila odstúpenie piatich ďalších členov uvedeného predstavenstva vrátane predsedu pána Modiana a generálneho riaditeľa pána Innocenziho s účinnosťou k tomuto dátumu,
 - tieto odstúpenia viedli k zániku tohto predstavenstva na základe jednak článku 18 ods. 12 stanov banky a jednak článku 2386 talianskeho Občianskeho zákonníka.
- 13 V súlade so stanovami banky štyria členovia predstavenstva, ktorí neodstúpili, zostali vo funkcii na zabezpečenie bežnej správy.
- 14 Dňa 1. januára 2019 ECB rozhodla zavedení dočasnej správy nad bankou (ďalej len „rozhodnutie o zavedení dočasnej správy“) s nasledujúcimi účinkami:
- zrušenie predstavenstva banky a nahradenie bývalých členov troma dočasnými správcami, medzi ktorými boli aj pán Modiano, predseda uvedeného predstavenstva, a pán Innocenzi, generálny riaditeľ tejto úverovej inštitúcie,
 - zrušenie dozornej rady banky a nahradenie bývalých členov troma ďalšími osobami,
 - poverenie nových orgánov úlohou „prijatť potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby [banka] opäť trvalým spôsobom spĺňala požiadavky na aktíva“.
- 15 Dňa 2. januára 2019 bolo oznámené prijatie rozhodnutia o zavedení dočasnej správy, a to súčasne prostredníctvom tlačovej správy ECB a banky. V ten istý deň Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Národná komisia pre spoločnosti a burzu cenných papierov, Taliansko) pozastavila obchodovanie s emitovanými alebo zaručenými cennými papiermi „až do nadobudnutia účinnosti rozhodnutia [o zavedení dočasnej správy] alebo do obnovenia úplného informačného rámca týkajúceho sa cenných papierov vydaných alebo zaručených bankou, najmä v nadväznosti na nové iniciatívy príslušných orgánov v oblasti prudenciálneho dohľadu“.
- 16 Dňa 5. januára 2019 žalobkyňa požiadala ECB o kópiu rozhodnutia o zavedení dočasnej správy podľa článku 6 rozhodnutia ECB/2004/3 zo 4. marca 2004 o prístupe verejnosti k dokumentom ECB (Ú. v. EÚ L 80, 2004, s. 42; Mim. vyd. 01/005, s. 51); keďže táto žiadosť bola zamietnutá, žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť smerujúcu proti rozhodnutiu o zamietnutí (rozsudok z 29. júna 2022, Corneli/ECB, T-501/19, neuverejnený, EU:T:2022:402).
- 17 Dňa 29. marca 2019 ECB predĺžila trvanie dočasnej správy do 30. septembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie o predĺžení“), pričom prijatie tohto rozhodnutia banka oznámila 30. marca 2019 v tlačovej správe.
- 18 Dňa 30. septembra 2019 ECB predĺžila dočasnú správu do 31. decembra 2019 (ďalej len „druhé rozhodnutie o predĺžení“).
- 19 Dňa 20. decembra 2019 ECB predĺžila dočasnú správu do 31. januára 2020 s cieľom umožniť dokončenie operácie na posilnenie kapitálu (ďalej len „tretie rozhodnutie o predĺžení“).

Návrhy účastníkov konania

- 20 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil rozhodnutie o zavedení dočasnej správy, ako aj všetky následné alebo neskoršie akty vrátane najmä rozhodnutia o predĺžení, ako aj následných rozhodnutí o predĺžení,
 - uložil ECB a Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 21 BCE podporovaná Komisiou navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu ako neprípustnú a v každom prípade nedôvodnú a
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O prípustnosti

O právnych aktoch, ktorých zrušenie sa navrhuje

- 22 V prejednávanej veci žalobkyňa navrhuje zrušenie viacerých aktov:
- v žalobe sa domáha zrušenia rozhodnutia o zavedení dočasnej správy a „každého následného alebo neskoršieho aktu“ vrátane rozhodnutia o predĺžení,
 - v liste zaslanom kancelárii v súvislosti s predložením repliky spresňuje, že druhé rozhodnutie o predĺžení, ktoré bolo medzičasom prijaté, musí byť zahrnuté do predmetu žaloby,
 - v replike tvrdí, že predmet žaloby musí z rovnakého dôvodu zahŕňať aj tretie rozhodnutie o predĺžení.
- 23 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 76 písm. d) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musí byť predmet konania uvedený v žalobe.
- 24 Okrem toho žaloby o neplatnosť musia smerovať proti existujúcim aktom spôsobujúcim ujmu (pozri rozsudok z 5. októbra 2017, Ben Ali/Rada, T-149/15, neuvverejnený, EU:T:2017:693, bod 59 a citovanú judikatúru).
- 25 V prejednávanej veci sú pravidlá uvedené v bodoch 23 a 24 vyššie dodržané jednak v prípade rozhodnutia o zavedení dočasnej správy a jednak v prípade rozhodnutia o predĺžení, keďže tieto dve rozhodnutia sú uvedené v žalobe, existovali v čase podania žaloby, a teda žalobkyni spôsobovali ujmu.
- 26 Druhé a tretie rozhodnutie o predĺžení však boli prijaté po podaní žaloby a v žalobe sa na ne neodkazuje. Je pravda, že žalobkyňa v žalobe okrem rozhodnutia o zavedení dočasnej správy označila „každý následný alebo neskorší akt“. Takúto všeobecnú formuláciu však nemožno považovať za uspokojivú vzhľadom na požiadavku stanovenú článkom 21 Štatútu Súdneho dvora

Európskej únie, ktorá bola prevzatá v článku 76 rokovacieho poriadku. Podľa týchto ustanovení musí byť predmet sporu identifikovaný v žalobe a v prípade žaloby o neplatnosť musí byť k nej pripojená kópia napadnutého aktu, aby bolo možné nepochybné určiť predmet sporu. V prejednávanej veci je zjavné, že táto požiadavka nie je dodržaná, ak sa žalobkyňa obmedzuje na vloženie formulácie takéhoto typu do žaloby.

- 27 Okrem toho sa nemožno domnievať, že žalobkyňa podala návrh na úpravu žaloby v zmysle článku 86 rokovacieho poriadku, ktorý stanovuje:
- ak je akt, ktorého zrušenie sa navrhuje, nahradený alebo zmenený iným aktom s rovnakým predmetom, žalobca môže pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania, upraviť žalobu tak, aby prihliadala na túto novú okolnosť (odsek 1),
 - v takom prípade sa úprava žaloby musí vykonať samostatným podaním a v stanovenej lehote (odsek 2).
- 28 V prejednávanej veci nebola splnená formálna požiadavka na úpravu žaloby samostatným podaním. Je pravda, že žalobkyňa spochybnila zákonnosť druhého a tretieho rozhodnutia o predĺžení. V prípade oboch dokumentov však k tomu došlo na jednej strane v replike a na druhej strane v liste kancelárii v súvislosti s predložením tohto dokumentu. Údaj vložený do dokumentu týkajúceho sa iného aktu však nemožno vzhľadom na analyzované ustanovenie považovať za návrh podaný „samostatným podaním“.
- 29 Zdá sa teda, že podmienky stanovené v článku 86 rokovacieho poriadku nie sú v prejednávanej veci splnené, a preto návrhy na úpravu žaloby nie sú prípustné. Preto, ako vyplýva z bodov 25 a 26 vyššie, žaloba je prípustná v rozsahu, v akom smeruje proti rozhodnutiu o zavedení dočasnej správy a rozhodnutiu o predĺžení (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“), ale nie v prípade „každého následného alebo neskoršieho aktu“ vrátane druhého a tretieho rozhodnutia o predĺžení.

O aktívnej legitímácii

- 30 ECB podporovaná Komisiou vznáša námietku neprípustnosti založenú na skutočnosti, že žalobkyňa nemá požadovanú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby proti napadnutým rozhodnutiam, pretože žalobkyňa nie je ani priamo, ani osobne dotknutá týmito rozhodnutiami.
- 31 V tejto súvislosti treba uviesť, že postavenie požadované na podanie žaloby o neplatnosť upravuje článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ, podľa ktorého v prípade, o aký ide v prejednávanej veci, musí byť fyzická alebo právnická osoba priamo a osobne dotknutá rozhodnutím, ktoré chce napadnúť, ak je toto rozhodnutie určené inej osobe.
- 32 Na účely rozhodnutia je potrebné preskúmať tieto požiadavky s ohľadom na situáciu, v ktorej sa nachádzala žalobkyňa.
- *O priamej dotknutosti žalobkyne*
- 33 Podľa judikatúry je osoba priamo dotknutá (priama dotknutosť), ak napadnutý akt kumulatívne:
- má priame účinky na jeho právne postavenie,

- adresátom povereným jeho vykonaním neponecháva nijaký priestor na voľnú úvahu, keďže jeho vykonávanie má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Európskej únie bez uplatnenia sprostredkujúceho pravidla (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. novembra 2019, ECB a i./Trasta Komerčbanka a i., C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, ďalej len „rozsudok Trasta“), EU:C:2019:923, bod 103).
- 34 Ako vyplýva zo spisu, právne postavenie žalobkyne je v prejednávanej veci dotknuté napadnutými rozhodnutiami bez zásahu sprostredkujúceho aktu, keďže tieto rozhodnutia samy osebe menia práva, ktoré má k dispozícii, aby sa ako akcionár podieľala na riadení banky v súlade s platnými pravidlami:
- uvedené rozhodnutia tak majú vplyv na právo žalobkyne ako akcionára voliť riadiace a dozorné orgány banky, keďže v prípade neexistencie týchto rozhodnutí môžu akcionári, ktorí sami alebo spolu s inými vlastnia určitý podiel na základnom imaní, predložiť zoznam kandidátov na voľbu členov predstavenstva a dozornej rady a každý akcionár môže spomedzi kandidátov voliť členov týchto dvoch orgánov v súlade so stanovami banky (články 18 a 26),
 - okrem toho rozhodnutie o zavedení dočasnej správy sa dotýka práva akcionárov, ako je žalobkyňa, zvolať valné zhromaždenie a určiť program rokovania, keďže i) podľa článku 10 ods. 4 stanov banky môžu akcionári požiadať o zvolanie valného zhromaždenia a určiť body programu rokovania; ii) v tomto prípade je toto právo pozastavené napadnutými rozhodnutiami, a iii) v súlade s článkom 70 ods. 2 decreto legislativo n. 385 – Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (legislatívny dekrét č. 385 – Konsolidovaný zákon o bankách a úveroch) z 1. septembra 1993 (riadny dodatok ku GURI č. 230 z 30. septembra 1993) (ďalej len „konsolidovaný zákon o bankách“) môžu valné zhromaždenie zvolať a program rokovania stanoviť len dočasní správcovia so súhlasom ECB v súlade s článkom 72 ods. 6 konsolidovaného zákona o bankách,
 - napokon napadnuté rozhodnutia menia podmienky, za ktorých môžu byť riadiace a dozorné orgány zodpovedné voči akcionárom, ako je žalobkyňa, keďže i) v zásade upravenej článkom 2392 talianskeho Občianskeho zákonníka je ich zodpovednosť v prípade dočasnej správy v súlade s článkom 72 ods. 9 konsolidovaného zákona o bankách obmedzená na prípady úmyselného zavinenia alebo závažného pochybenia; ii) okrem toho toto ustanovenie stanovuje, že žaloby občianskoprávnej povahy podané proti dočasným správcom podliehajú schváleniu ECB a že odsek 5 tohto článku priznáva dočasným správcom právo podať žalobu proti členom zrušených orgánov banky alebo generálnemu riaditeľovi, čím zbavuje valné zhromaždenie akcionárov alebo akcionárov, ktorí spoločne vlastnia určitý podiel na základnom imaní, práva podať takúto žalobu podľa článkov 2393 a 2393a talianskeho Občianskeho zákonníka
- 35 Z uvedeného vyplýva, že právny vzťah medzi bankou a jej akcionármi, medzi ktorých patrí aj žalobkyňa, sa zmenil napadnutými rozhodnutiami, ktoré sa jej teda priamo týkajú, a to bez zásahu akéhokoľvek sprostredkujúceho aktu.
- 36 ECB a Komisia však tento záver spochybňujú.
- 37 Po prvé tieto inštitúcie v podstate tvrdia, že účinok napadnutých rozhodnutí na situáciu akcionárov, za predpokladu, že sa preukáže, ovplyvnil výkon ich práv len dočasne počas obdobia, na ktoré sa vzťahujú tieto rozhodnutia.

- 38 V tejto súvislosti treba poznamenať, že pokiaľ ide o súdnu ochranu, nerozlišuje sa medzi účinkami vyvolanými aktom v závislosti od toho, či sa týkajú existencie práva, alebo jeho výkonu; právo existuje preto, aby sa mohlo vykonávať, takže aj keď sa účinok vyvolaný aktom týka výkonu práva, toto právo je dotknuté v súvislosti s tým, na čo bolo vytvorené a priznané (pozri v tomto zmysle uznesenie z 25. júna 2014, *Accorinti a i./ECB*, T-224/12, neuvverejnené, EU:T:2014:611, bod 89). Nič v judikatúre teda nenaznačuje, že zo súdnej ochrany musia byť vylúčené situácie, v ktorých by došlo k narušeniu právneho postavenia účastníka konania na obmedzené obdobie.
- 39 Toto tvrdenie je teda potrebné odmietnuť.
- 40 ECB a Komisia po druhé tvrdia, že rozhodnutie o zavedení dočasnej správy neovplyvnilo najzákladnejšie práva akcionárov, keďže podľa uplatniteľných pravidiel rozhodnutia, ktoré mali pre banku významný charakter, zostali v pôsobnosti akcionárov.
- 41 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že ako uviedla ECB a Komisia, určité rozhodnutia, ktoré sa týkali banky, mohli byť v rámci dočasnej správy naďalej prijímané akcionármi na valnom zhromaždení. Valné zhromaždenia však mali v týchto prípadoch zvolať dočasní správcovia bez toho, aby to mohli urobiť samotní akcionári. Nič však nerozlišuje medzi právami akcionárov, ktoré sú podstatné a zasluhujú si ochranu, a právami, ktoré sa považujú za menej dôležité, a preto takúto ochranu nemajú.
- 42 Toto tvrdenie je teda potrebné odmietnuť.
- 43 ECB a Komisia po tretie tvrdia, že údajne dotknuté práva patria valnému zhromaždeniu, a nie jednotlivým akcionárom. Z toho vyplýva, že právna situácia každého akcionára nie je priamo dotknutá napadnutými rozhodnutiami.
- 44 V tejto súvislosti treba poznamenať, že tvrdenie ECB a Komisie založené na právach valného zhromaždenia nezohľadňuje prinajmenšom právo každého akcionára zúčastniť sa individuálne na voľbe členov riadiacich a dozorných orgánov. Zo spisu však vyplýva, že po prijatí rozhodnutia o zavedení dočasnej správy zo strany ECB toto právo už akcionári nemohli uplatniť z dôvodu dočasnej správy, keďže o tomto vymenovaní musela v takomto režime rozhodnúť samotná ECB, a to navyše bez toho, aby sa musela poradiť s akcionármi.
- 45 Je pravda, že hlas odovzdaný konkrétnym akcionárom sám osebe nie je na valnom zhromaždení rozhodujúci, ak tento akcionár nedisponuje dostatočne veľkým podielom na základnom imaní. Takáto okolnosť však nezabavuje každého akcionára jeho hlasovacieho práva, a teda ani potrebnej súdnej ochrany
- 46 Toto tvrdenie je teda potrebné odmietnuť.
- 47 Po štvrté na rozdiel od žalobkyne, ktorá sa domnieva, že prípustnosť žaloby v prejednávanej veci môže byť založená na stanovisku Súdneho dvora v rozsudku *Trasta*, ECB a Komisia sa domnievajú, že tento rozsudok skôr potvrdzuje ich stanovisko, že žaloba je neprípustná.
- 48 V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor sa v tomto rozsudku bez toho, aby sa zaoberal osobnou dotknutosťou akcionárov, vyjadril k podmienkam, za ktorých môžu byť títo akcionári považovaní za priamo dotknutých rozhodnutím prijatým v rámci bankového dohľadu voči inštitúcii, v ktorej vlastnili podiely.

- 49 V prejednávanej veci ECB prijatím tohto rozhodnutia odňala povolenie, ktoré táto inštitúcia potrebovala na výkon svojej bankovej činnosti. Po tomto odňatí vnútroštátny súd vykonal likvidáciu dotknutej inštitúcie podľa vnútroštátneho práva. Tento súd na účely likvidácie vymenoval likvidátora. V prejednávanej veci bolo napadnutým rozhodnutím rozhodnutie, ktorým ECB odňala uvedenej inštitúcii povolenie.
- 50 V rozsudku Trasta Súdny dvor rozhodol, že toto rozhodnutie o odňatí povolenia priamo ovplyvňuje právne postavenie samotnej dotknutej inštitúcie, pretože po prijatí rozhodnutia už inštitúcia nebola oprávnená vykonávať svoju bankovú činnosť (bod 104).
- 51 Rozhodnutie o odňatí naopak nemalo takýto účinok na akcionárov. Je pravda, že hodnota akcií alebo podiel vyplácaných dividend sa po prijatí tohto rozhodnutia znížili. Tento účinok však pre Súdny dvor nemal právnu, ale hospodársku povahu. Podľa Súdneho dvora odňatie povolenia samo osebe nebráni tomu, aby akcionári pokračovali vo výkone svojich práv na valnom zhromaždení, napríklad s cieľom požiadať o zmenu predmetu činnosti inštitúcie tak, aby sa jej umožnilo pokračovať v činnostiach v inej oblasti, ako je banková oblasť.
- 52 V konečnom dôsledku z rozsudku Trasta podľa Súdneho dvora vyplýva, že iba rozhodnutie o likvidácii ovplyvňuje právne postavenie akcionárov, pretože týmto rozhodnutím bolo riadenie dotknutej inštitúcie zverené likvidátorovi a akcionárom bola odňatá možnosť ovplyvňovať toto riadenie. Uvedené rozhodnutie však nebolo prijaté zo strany ECB, ale vnútroštátnym súdom na základe vnútroštátneho práva bez toho, aby bol taký dôsledok, konkrétne likvidácia, stanovený v práve Únie v prípade odňatia povolenia. Toto odňatie povolenia nariadené ECB teda samo osebe priamo neovplyvňuje právne postavenie akcionárov. Keďže odňatie povolenia bolo napadnutým aktom, žaloba podaná akcionármi musela byť vyhlásená za neprípustnú (body 105 až 115 uvedeného rozsudku).
- 53 Rozsudok Trasta sa tak týkal odlišnej situácie, pretože na rozdiel od prejednávanej veci rozhodnutie, ktoré bolo napadnuté vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, nemalo samo osebe nijaký vplyv na právne postavenie žalobcov, ktorí sú akcionármi.
- 54 Tvrdenie teda treba zamietnuť a v dôsledku toho možno žalobkyňu považovať za priamo dotknutú napadnutými rozhodnutiami.

– *O osobnej dotknutosti žalobkyne*

- 55 Podľa ECB a Komisie žalobkyňa nie je osobne dotknutá (osobná dotknutosť), pretože jej práva boli dotknuté napadnutými rozhodnutiami spôsobom, ktorý sa nelíši od spôsobu, ktorý pociťujú ostatní akcionári banky.
- 56 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ iné subjekty ako osoby, ktorým je rozhodnutie určené, môžu tvrdiť, že sa ich akt osobne týka, iba vtedy, keď sa ich dotýka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (rozsudok z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, EU:C:1963:17, s. 223).

- 57 Podľa žalobkyne je požiadavka týkajúca sa osobnej dotknutosti v prejednávanej veci splnená, pretože:
- je súčasťou skupiny, ktorej členovia boli identifikovaní alebo identifikovateľní v čase prijatia napadnutých rozhodnutí,
 - a táto identifikácia mohla byť založená na kritériách vlastných členom tejto skupiny (pozri rozsudok z 23. apríla 2009, Sahlstedt a i./Komisia, C-362/06 P, EU:C:2009:243, bod 30 a citovanú judikatúru).
- 58 V tejto súvislosti, pokiaľ ide o prvé kritérium, treba uviesť, ako uvádza žalobkyňa, že v čase prijatia napadnutých rozhodnutí bola ako akcionár identifikovateľná. Rozhodnutie o dočasnej správe bolo totiž prijaté 1. januára, teda v deň, keď boli úverové inštitúcie zatvorené, a s podielmi na základnom imaní sa nemohlo obchodovať. Ako uznala ECB, rozhodnutie o zavedení dočasnej správy bolo prijaté v priebehu tohto dňa práve preto, že v tom čase nebolo možné nakupovať alebo predávať akcie. V tom čase bol zoznam akcionárov uzavretý. Totožnosť každého z nich bola overiteľná, ako to vyžaduje judikatúra. Situácia nebola odlišná v prípade rozhodnutia o predĺžení platnosti. Je pravda, že toto rozhodnutie nebolo prijaté na rozdiel od prvého v deň pracovného voľna. Nič to však nemení na tom, že v čase jeho prijatia bol zoznam akcionárov, ktorí mohli byť dotknutí, tiež určený.
- 59 Pokiaľ ide o druhé kritérium, aj v tomto prípade treba konštatovať, že akcionári, vrátane žalobkyne, boli prijatím napadnutých rozhodnutí dotknutí v postavení, ktoré je pre nich charakteristické, a to jednak v tom, že sú držiteľmi kmeňových akcií banky, a jednak v tom, že v dôsledku týchto rozhodnutí nemôžu vykonávať určité práva spojené s týmito akciami.
- 60 Kritérium založené na vlastnom ovplyvnení bolo spresnené v tom zmysle, že ho možno považovať za splnené najmä vtedy, keď napadnutý akt mení práva, ktoré dotknutá osoba nadobudla pred jeho prijatím (pozri rozsudok z 13. marca 2008, Komisia/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, bod 72 a citovanú judikatúru).
- 61 Žalobkyňa však mala práve pred prijatím napadnutých rozhodnutí práva spojené s jej akciami, ktoré hoci boli nadobudnuté, boli počas obdobia dočasnej správy dotknuté.
- 62 V tejto súvislosti treba poznamenať, že podľa článku 70 ods. 2 konsolidovaného bankového zákona je prvým účinkom zavedenia dočasnej správy pozastavenie funkcií valného zhromaždenia, t. j. možnosti akcionárov vyjadriť svoj postoj k návrhom, ktoré sú im adresované.
- 63 Okrem toho žalobkyňa patrila medzi akcionárov, ktorí hlasovali proti návrhu predloženému na valnom zhromaždení 22. decembra 2018, pričom toto hlasovanie, hoci vyjadrovalo len žiadosť o odklad, viedlo k odstúpeniu členov predstavenstva a následnému rozpusteniu predstavenstva, a banka sa potom dostala do situácie, ktorá v kontexte, v ktorom sa nachádzala, viedla, ako sa uvádza v rozhodnutí o jej dočasnej správe, k zásahu ECB, pričom boli pozastavené funkcie valného zhromaždenia, a teda aj možnosť akcionárov ovplyvniť svojím hlasovaním stratégiu, ktorou sa bude banka riadiť.
- 64 Za týchto podmienok sa možno domnievať, že sú splnené požiadavky vyplývajúce z rozsudku z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, EU:C:1963:17).
- 65 ECB a Komisia tento záver spochybňujú.

- 66 V prvom rade zdôrazňujú, že ak by Všeobecný súd dospel k záveru, že žaloba o neplatnosť je neprípustná, takéto vyhlásenie neprípustnosti by nebolo v rozpore s povinnosťou Súdneho dvora Únie poskytnúť skutočným alebo potenciálnym žalobcom účinnú súdnu ochranu, keďže žalobkyňa by v takomto prípade mohla stále podať žalobu o náhradu škody na ten istý súd s cieľom získať prípadne náhradu utrpenej škody.
- 67 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry žaloby o neplatnosť a žaloby o náhradu škody sledujú ciele, ktoré nemožno zamieňať, pretože sú odlišné (rozsudok z 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, 5/71, EU:C:1971:116). Za týchto okolností Súdny dvor Únie nemôže usúdiť, že jeden druh žaloby (v prejednávanej veci žaloba o neplatnosť) možno vyhlásiť za neprípustný z dôvodu, že by sa mohlo rozhodnúť, že druhá žaloba (napríklad žaloba o náhradu škody) spĺňa, pokiaľ ide o ňu, požiadavky prípustnosti.
- 68 Námietku teda možno zamietnuť.
- 69 V druhom rade ECB podporovaná Komisiou tvrdí, že judikatúra týkajúca sa uzavretých skupín musí byť obmedzená na subjekty s nízkym počtom členov. V prejednávanej veci to tak nie je, pretože v čase, keď boli prijaté napadnuté rozhodnutia, mala banka približne 35 000 akcionárov. Podľa týchto dvoch inštitúcií by uznanie prípustnosti žaloby, ktorú môže podať taký vysoký počet žalobcov, bolo v rozpore s prístupom uplatneným v rozsudku z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, EU:C:1963:17).
- 70 V tejto súvislosti treba uviesť, že ako zdôrazňujú ECB a Komisia, viaceré rozsudky, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa, sa týkajú skupín s nízkym počtom členov, napríklad 8 subjektov vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia (C-182/03 a C-217/03, EU:C:2006:416, bod 63), 6 subjektov vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. marca 2008, Komisia/Infront WM (C-125/06 P, EU:C:2008:159, bod 76), alebo 27 subjektov vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 1. júla 1965, Toepfer a Getreide-Import Gesellschaft/Komisia (106/63 a 107/63, EU:C:1965:65, s. 529).
- 71 Podľa žalobkyne pojmy použité v predmetnej judikatúre majú len vysvetliť predmetné kritérium, a to požiadavku, že dotknutá skupina musí mať členov, ktorí sú identifikovateľní v čase prijatia rozhodnutia o zavedení dočasnej správy, a teda predstavujú skupinu, ktorú nemožno rozšíriť a ktorá má preto charakteristiku „obmedzenej“, „limitovanej“ alebo tiež „uzavretej“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. marca 2008, Komisia/Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, bod 71, a z 27. februára 2014, Stichting Woonpunt a i./Komisia, C-132/12 P, EU:C:2014:100, bod 59).
- 72 Žalobkyňa sa v každom prípade domnieva, že judikatúra pripúšťa žaloby v situáciách, ktoré môžu zahŕňať vysoký počet žalobcov. Tak by to bolo aj v prípade žalôb podaných príjemcami proti rozhodnutiam, ktoré Komisia adresovala jednému alebo viacerým členským štátom v súvislosti so schémami pomoci, ktoré poskytli alebo pravdepodobne poskytnú. Hoci im takéto rozhodnutia nie sú adresované, judikatúra týmto príjemcom umožňuje napadnúť zákonnosť takýchto rozhodnutí na Všeobecnom súde, a to napriek tomu, že takýchto žalobcov môže byť veľa, alebo dokonca veľmi veľa, v závislosti od typu dotknutej schémy [rozsudok z 28. júna 2018, Andres (Heitkamp BauHolding v konkurze)/Komisia, C-203/16 P, EU:C:2018:505].
- 73 V odpovedi Komisia tvrdí, že v takýchto veciach týkajúcich sa príjemcov pomoci majú napadnuté akty normatívnu povahu, a nie individuálny charakter. Týkajú sa totiž vnútroštátnych opatrení obsahujúcich schému pomoci uplatniteľnú na kategórie osôb s určitými vlastnosťami.

- 74 V tejto súvislosti treba poznamenať, že stanovisko, ktoré Komisia zaujala v súvislosti s regulačnou povahou aktov uvedených vo veciach týkajúcich sa príjemcov pomoci, by v prípade potvrdenia tejto povahy nemalo za následok neprípustnosť žaloby. Článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ totiž zabezpečuje prípustnosť žalôb podaných proti regulačným aktom, pokiaľ je situácia žalobcov dotknutá bez vykonávacích opatrení. Napadnuté rozhodnutia však ovplyvnili právne postavenie akcionárov v prejednávanej veci bez akéhokoľvek sprostredkujúceho aktu akejkoľvek povahy tým, že ich zbavili možnosti vykonávať niektoré z ich práv spojených s ich akciami počas zavedenia dočasnej správy nad bankou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, body 28 a 58).
- 75 Komisia teda nemôže na jednej strane platne spochybníť individuálne zaradenie žalobkyne z dôvodu, že patrí do kategórie hospodárskych subjektov, a na druhej strane tvrdiť, že žaloba je neprípustná, pretože smeruje proti aktu, ktorý má, pokiaľ ide o takúto kategóriu, regulačnú povahu, a to v kontexte, v ktorom tento akt ovplyvnil právnu situáciu žalobkyne bez zásahu sprostredkujúceho aktu.
- 76 Druhú námietku treba preto tiež zamietnuť a možno dospieť k záveru, že žalobkyňa je jednak osobne dotknutá napadnutými rozhodnutiami a jednak vzhľadom na vyššie uvedené úvahy týkajúce sa priamej dotknutosti spĺňa požiadavky stanovené Zmluvou v súvislosti s aktívnou legitimitáciou.

O právnom záujme na konaní

- 77 ECB tvrdí, že žalobkyňa nemá právny záujem na podaní tejto žaloby.
- 78 V tejto súvislosti treba uviesť, že v súlade s judikatúrou musí žalobkyňa na podanie svojej žaloby preukázať existenciu záujmu na konaní tým, že preukáže, že záväzné právne účinky vyvolané napadnutými rozhodnutiami môžu ovplyvniť jej záujmy, pričom tento dôkaz možno predložiť tak, že preukáže, že akt podstatným spôsobom zmenil jej právne postavenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Spolková republika Nemecko/Komisia, C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 37).
- 79 Keďže žalobkyňa vlastní podiely na základnom imaní podniku, záujem na konaní musí byť odlišný od záujmu sledovaného podnikom, v tomto prípade bankou, v ktorej vlastní akcie. Len podnik má totiž v zásade právo podať žalobu na obranu svojho vlastného záujmu. Ak je záujmom, ktorý sa má chrániť, záujem podniku, akcionár môže požiadať valné zhromaždenie alebo riadiaci orgán o podanie žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. júna 2000, Euromin/Rada, T-597/97, EU:T:2000:157, bod 50, a z 12. novembra 2015, HSH Investment Holdings Coinvest-C a HSH Investment Holdings FSO/Komisia, T-499/12, EU:T:2015:840, bod 31).
- 80 Rovnako Európsky súd pre ľudské práva rozlišuje na jednej strane žaloby podané akcionármi na ochranu ich vlastných práv a na druhej strane žaloby, ktoré podali na zabezpečenie ochrany práv podniku (ESLP, 7. júla 2020, Albert a i. v. Maďarsko, CE:ECHR:2020:0707JUD000529414).
- 81 V prejednávanej veci sa žalobkyňa na odôvodnenie svojej žaloby neodvoláva na účinok napadnutých rozhodnutí na banku, ale zdôrazňuje vplyv týchto rozhodnutí na práva, ktoré jej osobne prináležia ako akcionárovi, najmä právo zvolať valné zhromaždenie, aby navrhla podanie žaloby, alebo tiež právo doplniť bod v tomto zmysle do programu takéhoto zhromaždenia.

- 82 Nemožno sa teda domnievať, ako to robí ECB, že v prípade zrušenia napadnutých rozhodnutí by bol účinok na situáciu akcionárov totožný s účinkom, ktorý by zrušenie malo na situáciu banky: žalobkyňa, konajúc z dôvodu vplyvu napadnutých rozhodnutí na jej vlastné práva, môže uplatniť záujem na zrušení týchto rozhodnutí, ktorý nie je rovnaký ako záujem banky, ale je od neho odlišný. Požiadavka odlišného záujmu je teda v prejednávanej veci splnená.
- 83 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobu podanú žalobkyňou možno vyhlásiť za prípustnú v rozsahu, v akom bola podaná v jej mene v súvislosti s napadnutými rozhodnutiami.

O veci samej

- 84 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza sedem žalobných dôvodov, ktoré sú založené na:
- porušení pravidiel týkajúcich sa proporcionality,
 - porušení povinnosti odôvodnenia a práva byť vypočutý,
 - vymenovaní osôb, ktoré predtým vykonávali významné funkcie v riadení a správe banky, za dočasných správcov,
 - nesprávnom právnom posúdení pri určení právneho základu použitého na prijatie napadnutých rozhodnutí,
 - skutočnosti, že ECB sa pokúsila vyriešiť problémy riadenia vymenovaním osôb, ktoré ich vytvorili,
 - porušení pravidiel týkajúcich sa práv akcionárov na jednej strane a základných zásad ochrany majetku a úspor, slobody súkromnej hospodárskej iniciatívy a sebaurčenia občana pri jeho osobnom rozhodovaní na strane druhej,
 - nevhodnosti dočasnej správy na riešenie zisteného problému.
- 85 Všeobecný súd považuje za vhodné začať preskúmanie žalobným dôvodom založeným na nesprávnom právnom posúdení pri určení právneho základu použitého na prijatie napadnutých rozhodnutí.

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustila ECB pri určení právneho základu použitého na prijatie napadnutých rozhodnutí

- 86 Žalobkyňa tvrdí, že ECB sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď napadnuté rozhodnutia založila na článku 70 ods. 1 konsolidovaného bankového zákona, hoci toto ustanovenie sa nevzťahuje na situáciu uvádzanú na odôvodnenie zavedenia dočasnej správy, teda na „významné zhoršenie“ situácie banky.
- 87 ECB podporovaná Komisiou spochybňuje tento žalobný dôvod.
- 88 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že článok 69g ods. 1 písm. b) konsolidovaného bankového zákona, ktorým sa preberá článok 28 s názvom „Odvolanie vrcholového manažmentu alebo riadiaceho orgánu“ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou

sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190), stanovuje:

„1. Talianska centrálna banka môže prijať vo vzťahu k banke alebo materskej spoločnosti bankovej skupiny tieto opatrenia:

...

b) odvolanie subjektov uvedených v článku 69 viciis semel v prípade závažného porušenia zákonov, iných právnych predpisov alebo stanov alebo vážnych administratívnych nezrovnalostí, alebo ak je zhoršenie situácie banky alebo bankovej skupiny mimoriadne významné, za predpokladu, že opatrenia uvedené v písmene a) alebo stanovené v článkoch 53a a 67c nepostačujú na nápravu situácie.“

89 Článok 70 konsolidovaného bankového zákona, ktorý preberá článok 29 smernice 2014/59, s názvom „Dočasný správca“ stanovuje:

„1. Talianska centrálna banka môže nariadiť rozpustenie orgánov vykonávajúcich riadiace a dozorné funkcie bánk v prípade porušenia alebo nezrovnalostí uvedených v článku 69 g ods. 1 písm. b) alebo ak sa očakávajú vážne finančné straty, alebo ak o rozpustenie požiadajú na základe odôvodnenej žiadosti riadiace orgány alebo mimoriadne valné zhromaždenie.“

90 Z týchto znení vyplýva, že tieto dve ustanovenia sa týkajú dvoch odlišných prípadov:

- na jednej strane článok 69g ods. 1 písm. b) upravuje „odvolanie“ riadiacich alebo dozorných orgánov bánk, ktoré po prijatí tohto opatrenia musia byť nahradené v súlade s postupmi stanovenými vo vnútroštátnom práve a v práve Únie,
- na druhej strane článok 70 upravuje „rozpustenie“ (scioglimento) riadiacich alebo dozorných orgánov bánk, ktoré spôsobuje pozastavenie funkcií valného zhromaždenia a ostatných orgánov a zavedenie mimoriadnej správy.

91 Podľa článkov 28 a 29 smernice 2014/59, ktoré vyššie uvedené ustanovenia preberajú, dotknuté opatrenia nemožno považovať za rovnocenné alebo alternatívne, keďže prvé uvedené opatrenie je menej invazívne ako druhé, ktoré možno prijať len vtedy, ak príslušný orgán považuje nahradenie riadiacich alebo dozorných orgánov bánk v súlade s postupmi vnútroštátneho práva a práva Únie za nedostatočné na nápravu situácie.

92 Podmienky uplatnenia článku 69g ods. 1 písm. b) konsolidovaného bankového zákona a článku 70 tohto zákona sa tiež líšia. „Odvolanie“ správnych alebo kontrolných orgánov je tak stanovené v prípade:

- vážneho porušenia zákonov, iných právnych predpisov alebo stanov,
- alebo vážnych administratívnych nezrovnalostí,
- alebo dôjde k výraznému zhoršeniu situácie banky alebo bankovej skupiny.

- 93 Naopak „rozpustenie“ riadiacich alebo dozorných orgánov a zavedenie mimoriadnej správy sú stanovené:
- v prípade závažného porušenia zákonov, iných právnych predpisov alebo stanov uvedeného v článku 69g ods. 1 písm. b),
 - alebo v prípade závažných administratívnych nezrovnalostí uvedených v článku 69g ods. 1 písm. b),
 - alebo ak sa očakávajú vážne finančné straty,
 - alebo ak sa zrušenie navrhuje na základe odôvodneného návrhu riadiacich orgánov alebo mimoriadneho valného zhromaždenia.
- 94 Z doslovnej analýzy týkajúcej sa formulácie podmienok uplatnenia článku 69g ods. 1 písm. b) konsolidovaného bankového zákona a článku 70 tohto zákona vyplýva, že ich výpočet je taxatívny a že sú alternatívne, ako to vyplýva z použitia alternatívnej spojky „alebo“. Druhé ustanovenie tak stanovuje, že rozpustenie riadiacich alebo dozorných orgánov bánk a zavedenie mimoriadnej správy sú možné v štyroch prípadoch, z ktorých dva sú stanovené v prvom uvedenom ustanovení, a ako vyplýva z priameho odkazu na toto ustanovenie, treba ich vykladať rovnako ako v prípade „odvolania“. Analýza textu tiež naznačuje, že medzi týmito podmienkami neexistuje hierarchia.
- 95 Z článku 69g ods. 1 písm. b) konsolidovaného bankového zákona a článku 70 uvedeného zákona teda vyplýva, že druhé ustanovenie neupravuje rozpustenie správnych alebo dozorných orgánov bánk a zavedenie mimoriadnej správy v prípade, že „zhoršenie situácie banky alebo bankovej skupiny [je] mimoriadne významné“.
- 96 V prejednávanej veci ECB rozhodnutím o dočasnej správe rozhodla o „rozpustení riadiacich a dozorných orgánov [banky] a ich nahradení tromi mimoriadnymi komisármi a dozorným výborom“.
- 97 Na účely prijatia tohto rozhodnutia v bode 2.1 dospela k záveru, že „boli splnené podmienky uvedené v článku 69g a článku 70 konsolidovaného bankového zákona, t. j. výrazné zhoršenie situácie [banky]“, a v bode 2.6 dospela k záveru, že „mimoriadna správa [bola] potrebná a vhodná“ a že „uplatnenie právomoci uvedenej v článku 70 [uvedeného zákona] sa tiež považovalo za primerané na riešenie vážnej situácie, ktorej [banka] v tom čase čelila“.
- 98 Z odôvodnenia uvedeného vo vyššie uvedenom rozhodnutí tak vyplýva, že právomoc ECB v prejednávanej veci zaviesť nad bankou dočasnú správu je právomoc uvedená v článku 70 konsolidovaného bankového zákona, pričom odkaz na článok 69g uvedeného zákona neumožňuje vyvrátiť toto konštatovanie.
- 99 ECB tiež v rozhodnutí o predĺžení usúdila, že je potrebné pokračovať v dočasnej správe z dôvodu pretrvávajúceho „významného zhoršenia situácie dohliadaného subjektu“ (bod 2.1) a že „výkon právomoci podľa článku 70 [konsolidovaného bankového zákona]“ je primeraný okolnostiam (bod 2.6).

- 100 Z toho vyplýva, že ECB porušila článok 70 konsolidovaného bankového zákona, keď sa opierala o „významné zhoršenie situácie [banky]“, aby rozpustila riadiace alebo dozorné orgány banky, zriadila dočasnú správu a ponechala ju v platnosti počas obdobia, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie o predĺžení, hoci táto podmienka nebola v tomto ustanovení ustanovená.
- 101 ECB a Komisia tento záver spochybňujú.
- 102 Po prvé ECB a Komisia poznamenávajú, že zavedenie dočasnej správy je stanovené v článku 29 smernice 2014/59. Článok 70 konsolidovaného bankového zákona by sa mal vykladať vo svetle tohto ustanovenia, ktoré mal prebrať, v súlade so zásadou konformného výkladu. Z tohto výkladu vyplýva, že zavedenie dočasnej správy je dovolené na základe článku 70 aj vtedy, ak sa posudzovaná situácia, teda významné zhoršenie situácie banky, v tomto ustanovení výslovne neuvádza.
- 103 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že vnútroštátne súdy, ktoré uplatňujú vnútroštátne právo, sú povinné vykladať ho v čo najväčšej miere s ohľadom na znenie a účel predmetnej smernice tak, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je totiž vnútorne spätá so systémom Zmluvy o FEÚ, keďže umožňuje vnútroštátnym súdom v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené (pozri rozsudky z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, bod 24, a z 19. januára 2010, Küçükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, bod 48 a citovanú judikatúru; pozri tiež analogicky rozsudok z 24. júna 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, body 55, 57 a 58). Všeobecný súd má rovnakú povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva vo svetle smernice, ak mu príslušné ustanovenia ukladajú povinnosť uplatniť toto právo, ako je to v tomto prípade.
- 104 Okrem toho, keďže ide o výklad ustanovenia vnútroštátneho práva, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry rozsah vnútroštátnych zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení sa má posudzovať so zohľadnením ich výkladu vnútroštátnymi súdmi (pozri rozsudok z 24. apríla 2018, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence a i./ECB, T-133/16 až T-136/16, EU:T:2018:219, bod 84 a citovanú judikatúru).
- 105 Táto zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má však určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu prihliadať na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je totiž obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad vnútroštátneho práva *contra legem* (rozsudky z 15. apríla 2008, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, bod 100, a z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, bod 25).
- 106 Z toho vyplýva, že povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorá bola pripomenutá, nemôže slúžiť ako základ pre výklad, ktorý by bol v rozpore s pojmami použitými vo vnútroštátnom ustanovení, ktorým sa preberá smernica.
- 107 Takýto výsledok by však bol dosiahnutý, ak by sa táto metóda výkladu použila v prejednávanej veci. V skutočnosti ide o opatrenie stanovené v článku 70 konsolidovaného bankového zákona, a preto musia byť splnené podmienky na uplatnenie tohto článku. Odkaz na článok 69g uvedeného zákona v rozhodnutí o zavedení dočasnej správy, ktorý možno vysvetliť odkazom na tento článok v prípade dvoch podmienok uplatňovania uvedených v článku 70 toho istého zákona, nemôže zmeniť pravidlá uplatniteľné na prijatie predmetných opatrení, ani podmienky ich uplatňovania.

- 108 „Zhoršenie situácie banky“ nie je všeobecný výraz, ale podmienka stanovená v legislatívnom texte, ktorý odkazuje na taxatívny zoznam štyroch alternatívnych podmienok. Tieto podmienky výslovne stanovené zákonom na prijatie takého invazívneho opatrenia – najinvazívnejšieho v systéme včasnej intervencie – akým je zavedenie dočasnej správy banky, musia byť dodržané a podmienky stanovené na prijatie najmenej invazívneho opatrenia nemožno považovať za dostatočné na odôvodnenie prijatia najinvazívnejšieho opatrenia bez konkrétneho odkazu v zákone.
- 109 Toto tvrdenie je teda potrebné odmietnuť.
- 110 Po druhé ECB a Komisia na pojednávaní tvrdili, že ECB je pri výkone svojej funkcie príslušného orgánu pre bankovú reguláciu povinná uplatňovať okrem vnútroštátneho práva aj všetky pravidlá stanovené v práve Únie. Ako taká bola podľa týchto inštitúcií povinná uplatňovať ustanovenie obsiahnuté v smernici 2014/59, ktoré ustanovuje zavedenie dočasnej správy nad inštitúciou v prípade významného zhoršenia jej situácie.
- 111 V tejto súvislosti treba poznamenať, že obe inštitúcie, ako to samy zdôrazňujú, musia pri svojej činnosti dodržiavať právo Únie. Táto povinnosť vyplýva zo zásady zákonnosti, ktorá vyžaduje, aby inštitúcie dodržiavali pravidlá, ktorým podliehajú, pod dohľadom súdu Únie. Konkrétne je to v prípade prudenciálneho dohľadu, ako zdôraznili dotknuté inštitúcie, vyjadrené v článku 4 ods. 3 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), ktorý okrem iného ustanovuje, že „ECB na účely vykonávania úloh, ktorými bola poverená podľa tohto nariadenia, a s cieľom zabezpečiť vysokú úroveň dohľadu uplatňuje celé príslušné právo Únie, a v prípade, keď sa toto právo Únie skladá zo smerníc, vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa tieto smernice transponujú“.
- 112 Z tohto ustanovenia však vyplýva, že ak právo Únie obsahuje smernice, treba uplatniť vnútroštátne právo preberajúce tieto smernice. Toto ustanovenie nemožno chápať tak, že obsahuje dva rôzne zdroje povinností, a to celé právo Únie, vrátane smerníc, ku ktorému treba pridať vnútroštátne právo, ktoré ich preberá. Takýto výklad by predpokladal, že vnútroštátne ustanovenia sa líšia od smerníc a že v takomto prípade by tieto dva typy dokumentov boli pre ECB záväzné ako samostatné normatívne zdroje. Takýto výklad nemožno prijať, pretože by bol v rozpore s článkom 288 ZFEÚ, ktorý stanovuje, že „smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom“. Ďalej podľa ustálenej judikatúry smernica nemôže zakladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na smernicu ako takú voči nemu nemožno odvolávať (rozsudok z 26. februára 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, bod 48; pozri tiež rozsudok z 19. januára 2010, Küçükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, bod 46 a citovanú judikatúru).
- 113 Chybu, ktorej sa dopustila ECB pri uplatňovaní článku 70 konsolidovaného bankového zákona, teda nemožno napraviť voľným výkladom zákonov, ktorý by umožnil rekonštrukciu podmienok uplatňovania ustanovení formulovaných odlišným spôsobom v smernici 2014/59 a vo vnútroštátnom práve.
- 114 Žalobnému dôvodu teda treba vyhovieť a napadnuté rozhodnutia zrušiť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné žalobné dôvody.

O trovách

- 115 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 116 Keďže ECB nemala úspech vo veci, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania vzniknuté žalobkyni tak, ako to táto navrhla.
- 117 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku znášajú inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, svoje vlastné trovy konania. Podľa tohto ustanovenia Komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie ECB ECB-SSM-2019-ITCAR-11 z 1. januára 2019 o zavedení dočasnej správy nad Banca Carige SpA a rozhodnutie ECB ECB-SSM-2019-ITCAR-13 z 29. marca 2019 o predĺžení trvania dočasnej správy do 30. septembra 2019 sa zrušujú.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 3. Európska centrálna banka (ECB) znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila pani Francesca Corneli.**
- 4. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas

Gervasoni

Madise

Nihoul

Martín y Pérez de Nanclares

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní 12. októbra 2022 v Luxemburgu.

Podpisy